

og selv den nærværende har jo dog sagt, at han ikke ganske deelte den Opfattelse, som den ærede Ordfører har, og heller ikke har den ærede Ordfører påvirket os nogen Grund for, at vi netop i dette Dørlid skulde gaae ind paa en Bestemmelse som denne; idetmindste kunde vi dog vente og see, hvorledes Lands-thinget vil stille sig.

Det ærede Medlem for Svendborg (S. A. Hansen) holdt igaar et Foredrag, som forekom mig meget mærkeligt, et Foredrag, som levende fremfaldte hos mig Erindringen om, hvorledes han i disse Dage for 3 Aar siden tilligemed det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (Termanen) og mig indbragte her i Thinget et Forslag om, at enhver theologisk Kandidat, som opfyldte de i Loven foreskrevne Betingelser for at kunne blive ordineret, kunde henvende sig til en Biskop og forlange Ordination, og naar Alt var gaaet lovbefaleet til, skulde han stadfæstes af Kongen. Det var altså en reent formel Stadfæstelse fra Kongens Side, nemlig, naar blot alt Lovbefalet var opfyldt. Dengang var det ærede Medlem af samme Mening, som han allerede udtalte i den grundlovgivende Rigsforsamling, at naar vi ville have en Folkekirke, saa maae vi omgaaes med dens Medlemmer saaledes, at de kunne blive i den. Dengang var han ikke saa bange for et frit kirkeligt Samsind indenfor Folkekirken, som han var igaar. Dengang meente han, at det netop var ønskeligt at have frit praktiserende Præster, der ligesom praktiserende Læger kunde drage de Folk til sig, hos hvem de fandt Tillid, da fandt han, at det meget vel kunde forenes med Folkekirken, at man gav de Samsind, som gjorde Afkald paa den tillagte verdslige Gode, saadanne Fordele, for hvilke Andre, som ville nyde dette verdslige Gode, paalægge sig særskilte Baand. Kort, det forekommer mig, at hvad vi dengang hørte af ham, var noget ganske Andet end det hele Indhold, der laa i det ærede Medlems Foredrag igaar, men jeg indrømmer paa den anden Side, at Listerne jo nu ere bleve an-

dre, og at Forhold og Personer omstifte med dem. Naar det ærede Medlem ligesom samlede hele sin Beviisførelse i det ene Udtryk, at man ikke maatte forkaste det Gode, fordi man ikke kunde faae det Bedste, saa er det en Talemaade, vi ofte have hørt baade udenfor og i denne Sal, men jeg antager dog ikke, at det ærede Medlem vilde have brugt den, saasnart han havde tænkt tilbage paa, hvorledes den først er bleven brugt her i Landet. Hvis jeg nemlig ikke tager feil, blev den brugt af en Mand, som hidtil havde staaet som en af vore første Frihedskæmpere, dengang han veeg tilbage fra Noget, som man ifølge hans tidligere Retning havde maattet vente af ham. Det er en Mand, som endnu lever iblandt os, men som vist Ingen nu vil regne for en Frihedens Forkæmper.

Formanden: Jeg maa dog anmode det ærede Medlem om ikke saaledes at indlade sig paa at karakterisere bestemte Personligheder.

Søgsbro: Naar jeg ikke nævne Navn, troede jeg ikke, der kunde være Noget i Veien derfor. Men denne Talemaade er ogsaa bleven brugt ved mange senere Leiligheder, og navnlig er den ofte brugt under hele Grundlovskampen. Jeg troer ikke, at den er berettiget i denne Sag overfor et Forslag, som er saa maadeholdt og beskedent som dette, men allermindst berettiget er den i den Mand's Mund, som erkjender, at hvad Regjeringen her stiller som en Betingelse, er det eneste Vilkaar, hvorunder han selv vil gaae ind paa Loven, thi saa er denne Betingelse ikke for ham et Døde, men netop det Bedste.

I det Hele taget er det under denne Forhandling mærkeligt, hvorledes man savner et Beviis, der før bestandig kom frem, naar der taltes om Fremskridt i Kirken. Da hed det bestandig: Vi maae først have en Forsatning for Folkekirken. Nu hedder det kun: Det er et Brud paa Kirken. Det er mig